

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Inalta Curte de Casație

Redactor-proprietar: **I. S. CODREANU**Licențiat în Drept și științe de Stat
Avocat**ABONAMENTUL**

Pe an, în România, cu Table, . . . 45 lei

6 luni 20 „

3 luni 10 „

Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna în avans

Redacția & AdministrațiaBucurești, **CALEA RAHOVEI**

Lângă Palatul Justiției

TELEFON N° 16/98**S U M A R**

— Am învins, de Iscod;

— **Apelul în contra jurnalelor de admitere în principiu al partajului la judecătoria**, de d-l C. Orănescu;**JURISPRUDENȚA:**— Curtea de apel Iași s. I: *Avocații S. P. Georgescu, Const. G. Toma ș. a. cu Ella Negruzi* (Femeile nu au dreptul de a fi înscrise și a pleda ca avocați);— Consiliul de disciplină al baroului avocaților Iași: *Ella Negruzi cere înscrierea sa în tabloul avocaților* (Femeile nu pot fi excluse dela dreptul de a fi înscrise în barou și de a pleda când întrunesc condițiile din art. 1 din legea corpului de avocați), cu o Notă;— Trib. Ilfov s. I: *D. Florescu cere punerea în posesie asupra succesiniei Maria Cazimir* (Despre verificare de scripte. — Nu se poate amâna rezolvarea unei cereri pe motiv că s'a atacat un recurs un act sau o hotărâre chiar nedesăvârșită a instanței sesizată de acea cerere privitoare la cererea supusă judecății instanței de fond);

— Trib. Neamț: Un falit nereabilitat nu mai poate păstra calitatea de tutore legal atunci când minorii vor avea avere de administrat.

Rezumatul Jurisprudenței Curții noastre de Casație— *Casație s. I: No. 1: Autoritatea lucrului judecat.*—Hotărâre judecătorească care constată că părțile au consimțit la un schimb de pământ.—Acțiune pentru anularea schimbului.—Dacă se poate opune lucru judecat rezultat din prima hotărâre.—Art. 1201 c. civil; **No. 2: Apel.**—Semnarea lui de către procurator.—Negătarea copii de pe mandat.—Dacă constituie motiv de nulitate a apelului.—Art. 316 pr. civilă;— *Casație s. II: No. 1: Competința secțiunii întâia.*—Contestație la confirmarea unei hotărâri.—Art. 5 l. Curții de casație; **No. 2: Delict silvic.**—Eplator de pădure.—Introducerea unor vite în pădure în contra condițiilor din contractul de arendare sau de exploatare.—Art. 64 c. silvic;— *Casație s. III: Contencio „administrativ.*—Atasat de legăție pus în disponibilitate.—Lipsa stagiului efectiv de doi ani, spre a putea fi înaintat.—Îndepărtarea lui dela examenul de secretar de legăție cl. III-a.—Recurs în casație.—Respingerea recursului.—Art. 37, 43 și 46 l. organiz. Minist. de externe.**Am învins**

Grăție ajutorului lui Dumnezeu și înțelepciunii M. S. Regelui, tacticei și energiei Guvernului nostru, glasul României a fost ascultat și Pacea a fost încheiată, acceptându-se toate condițiile impuse de România.

Țara a câștigat din toate punctele de vedere. Să fim mulțumiți.

CURIERUL JUDICIAR își reia activitatea, întreruptă din cauza mobilizării și strigă: **Trăiască M. S. Regele, înțeleptul nostru Suveran!**

Trăiască Guvernul!**Trăiască viteza armată!****Trăiască România!**

ISCOD.

Apelul în contra jurnalelor de admitere în principiu al partajului la judecătoria.

Mă ocup de această chestiune pentru hotărârile venite în apel de la judecătorul de ocol. Inalta Curte de Casație, printr'o decizie pronunțată în secțiuni-unite în ședința de la 12 Noembrie 1912, iar s. I cu decizia No. 191/913 au hotărât că aceste jurnale au caracterul unor hotărâri, cari pot și trebuiesc a fi apelate deosebit. Mărturisim că, cu tot respectul ce datorim Inaltei instanțe și pe care îl impune autoritatea sa morală, nu putem primi soluțiunea ei în această importantă chestiune de principii. Având a ne pronunța în speță asupra unui incident de inadmisibilitate a apelului în contra unui jurnal, care fusese apelat odată cu hotărârea de desăvârșire a împărțeții, ni s'a argumentat cu deciziunile menționate, totuși am facut divergență. Tribunalul conștientându-se cu un alt coleg, acesta unindu-se cu părerea mea, am hotărât în contra vederilor Inaltei Curți.

Pentru a fi conșcienți în argumentarea opiniei noastre, e necesar să facem puțin istoric. Înaintea legii judecătoriilor de ocoale din 1908, chestiunea forma o mare controversă, care se punea și pentru judecătoriile de ocoale ca și pentru tribunale, de oarece decurgea dintr'un același principiu de drept comun, aplicabil pentru ambele instanțe și înscris cu modificările ce i s'a adus în 1900 în textul art. 323 pr. civ. Controversa pornea chiar de la această modificare, cu care legiuitorul vroise să curme o altă contraversă.

Textul vechiu al art. 323 spunea că în contra hotărârilor preparatorii nu se poate face apel de cât odată cu hotărârea asupra fondului.

Legiuitorul din 1900 a înlocuit cuvântul «preparator» prin «premergător», care raportat la expunerea de motive înseamnă că legiuitorul, după declarațiunea sa clară, a înțeles să înglobeze la un loc și hotărârile preparatorii și cele interlocutorii. Scopul era de a se evita discuțiunile ce se făceau, inspirate de dispozițiunile mai clare ale

procedurii franceze, care divizând hotărârile în preparatorii, interlocutorii și definitive se admitea și doctrina era și este de acord, că numai cele dintâi se apelează odată cu fondul, pe când cele interlocutorii ca și cele definitive se pot apela și separat. De aci divergențe și la noi, cari hotărâri sunt preparatorii cari interlocutorii și deci o sumă de apeluri înainte ca procesul să fi fost rezolvat în fond înaintea primei instanțe. Se înțelege, era o situație intolerabilă, căci era culminarea șicanei. De acea legiuitorul de la 1900 a zis, că nu mai există hotărâri preparatorii și interlocutorii ci numai premergătoare, care cuprinde primele două categorii definitive, iar cele dintâi nu se pot apela de cât odată cu cele din urmă.

De aci s'a născut o controversă de aplicare, de interpretare și anume, dacă jurnalele de admitere în principiu aparțin hotărârilor premergătoare sau celor definitive, deci prin consecință trebuiesc apelate deosebit sau odată cu fondul. Chestiunea a dat naștere la nesfârșite variațiuni de jurisprudențe. Înșși Inalta curte a dat soluțiuni diferite. Starea doctrinei și jurisprudenței noastre în această privință a fost aratăată și comentată de directorul «Paginilor juridice» din Craiova, distinsul avocat d-l D. Stoenușcu, într'o broșură consacrată acestei chestiuni. Controversa aceasta rămâne întregă și astăzi pentru partajele ce se judecă de tribunale ca primă instanță. Credem însă că pentru acțiunile de împărțeală ce se judecă ca prima instanță de judecătorul de ocol, discuțiunea a fost curmată de legea judecătorilor de la 1908 și ea nu mai este susceptibilă de cât de o soluțiune și anume aceea, că aceste jurnale nu se pot ataca de cât odată cu hotărârea asupra fondului.

Pentru a argumenta opinia noastră e necesar a restabili un principiu de interpretare. Mijlocul direct și imediat pentru a găsi intențiunea legiuitorului, când este vorba de un text neclar, e expunerea de motive. Aceasta se impune cu mai multă necesitate, când este vorba de o inovație, de o derogare, de curmarea unei controverse existente cunoscută și recunoscută.

Din complexul textelor legii judecătorilor de ocole și din expunerea de motive ce o însoțește, se vede o preocupare constantă din partea legiuitorului de a asigura justițiabililor acestor instanțe și mai ales celor de la sate cari constituiesc majoritatea, o justiție bună, dar și expeditivă. De acea inovând și derogând de la multe din principiile dreptului comun, a înlăturat unele din formele procedurale cari încetineau cursul instanței. Și când aceasta era preocuparea legiuitorului pe care n'o desminte nici un moment, era natural ca chestiunea apelării jurnalelor de

admitere în principiu să fie printru cele dintâi care să se impue atențiunei sale. Și așa s'a și întâmplat. Legiuitorul ținând seamă de starea doctrinei și jurisprudenței, a vroit să curme controversa cel puțin pentru judecătorii de ocole și să o curme în sensul vederilor sale, a unei judecăți mai expeditivă. Intențiunea sa și formula prin care rezolvi conflictul e clar aratăată în expunerea de motive. S'o examinăm pentru că de aci pornesc și motivele Inaltei curți pentru a readuce în controversa dreptului comun, o chestiune rezolvată pentru judecătorii. În titlul III al expunerei de motive se spune, că s'au grupat toate hotărârile ce pot interveni într'o instanță în două categorii: «Unele cari rezolvă însăși fondul prierei», deci cari desesisează complet instanța și cărora le-a păstrat denumirea de cărți de judecată și de pe alta «toate acele cari intervin în cursul instanței, fie asupra mijloacelor de apărare, și a procedurilor pregătitoare, fie asupra soluțiunei fondului și pe cari le-am cuprins sub denumirea generală de *încheeri*» și arată că toate acestea nu se pot ataca de cât odată cu fondul. Atât ar fi fost de ajuns credem noi pentru ca pentru hotărârile de la judecătorii să înceteze controversa din dreptul comun la care dăduse naștere art. 323 pr. civ. Căci, când legiuitorul spune că a înglobat aci și hotărârile asupra mijloacelor de apărare, deci interlocutorii, și a procedurilor pregătitoare, deci preparatorii, s'a referit la cele denumite de dreptul comun hotărâri pregătitorii. Dar cunoscând și controversa grefată pe cea dintâi referitoare la jurnalele de admitere în principiu a conectat textul din procedură și a zis, că sub denumirea de *încheeri* intră și altele cari sunt mai puțin de cât o hotărâre definitivă și mai mult ca una interlocutorie, adică acele date «*asupra soluțiunei fondului*» cum sunt hotărârile de admitere în principiu al partajului. Și pentru a nu lăsa nici-o îndoială legiuitorul exemplifica în expunerea de motive tocmai cu cea ce era în intențiunea sa și arată că «o aplicațiune importantă a acestui principiu își va găsi loc în instanțele de eșire din indiviziune, în cari hotărârea prin care se admite în principiu o eșire din indiviziune, nu se va mai putea ataca deosebit, ci odată cu cartea de judecată prin care s'a desăvârșit împărțeala».

Deci legiuitorul a reluat ideia celui de la 1900 și pentru judecătorul de ocol a schimbat nomenclatura. Nu vor mai fi hotărâri pregătitoare și definitive, ci *încheeri* și hotărâri definitive. Denumirea cea dintâi poate să nu pară tocmai fericită, dar aceasta este. Juridicește, conținutul cuvântului *încheere* cuprindea aproape numai rezoluții de camera de consiliu, căci cele de ședință erau

proces-verbale, jurnale și hotărâri. Față de estinderea dată cuvântului, pentru a-i vedea conținutul trebuie neapărat să mergem la explicațiile legiuitorului din expunerea de motive, căci altfel interpretăm în contra, nu numai a intențiilor lui, dar a unei dorinți bine și clar exprimate. Și el ne arată că acolo unde vom găsi în lege dispozițiuni privitoare la încheeri trebuie să cuprindem acea ce până acum se știa de toată lumea că sunt hotărârile preparatorii și interlocutorii și acele cari nu se știau ce sunt, jurnalele de admitere în principiu. De acea nu era necesar ca în text lângă cuvântul încheere să adauge și jurnalele de partaj, căci spusese odată în expunerea de motive, când a explicat cuvântul care în noua lui accepție era o inovație. A căuta să-l explicăm noi altfel e a vroi să legiferăm. În cât nu se poate susține acea ce totuși se poate întâmpla că o intențiune din expunerea de motive nu a trecut în text. Art. 94 din legea judecătorilor de ocoale a fost prezentat și votat precedat de explicațiunile din expunerea de motive și nu i s'a adus în parlament nici-o modificare și nu s'a făcut nici-o discuție, pentru a se crede că s'a votat alt-ceva de cât acea ce s'a propus. Ca să credem că intențiunea din expunerea de motive nu a trecut în text, cum susține Inalta curte, ar fi să admitem, că legiuitorul a pus principiul în motive și a uitat să-l pue în text. Această inconsecvență nu i se poate atribui, căci pentru încheeri dă motive și pentru încheeri legiferează în art. 94 și motivele și textul sunt inseparabile.

După argumentul cu privire la expunerea de motive, Inalta curte ne duce în plina controversă a art. 323 pr. civ. deci la dreptul comun, care însă nu are aplicare aci. Și ne spune că întru cât prin jurnalul de admitere în principiu se statuează asupra fondului, de carece se stabilește calitatea de erede, raportul cotitatei disponibile, determinarea masei succesorală, etc. nu poate intra în încheerile din art. 323 și 94. Că nu pot intra pentru tribunale știam că este controversă, cum era pentru judecătoria înainte de 1908 când chestiunea se rezolva cu acest text, dar astăzi intră în art. 94, nu în 323 dacă nu pentru alt motiv, dar cel puțin pentru acel al voinței legiuitorului.

Și apoi caracterul juridic al jurnalelor de admitere în principiu, nu este așa de inflexibil în cât să nu poată intra chiar interpretativ, presupunând că nu ar fi textul de la judecătoria, de cât în rândul hotărârilor definitive. Căci dacă este adevărat că prin aceste jurnale se rezolvă chestiuni care desesisează instanța sunt altele cari o țin încă legată până la desăvârșirea împărțelii. Într'un partaj sunt două părți cari în acțiune se confundă. E petițiunea de ereditate, care fixează calitatea părților și masa succesorală și care se

rezolvă definitiv prin jurnalul de admitere în principiu. Dar urmează apoi revandicarea părții indivise, care se face prin numirea expertului, facerea raportului cu determinarea loturilor, tragerea la sorți sau atribuirea cari sunt simple măsuri preparatorii și cari nu devine hotărâre de cât prin confirmarea partajului. Și atunci, pentru a fi logici, ar trebui să admitem că aceste jurnale pot fi apelate separat pentru prima operație și pentru măsurile preparatorii odată cu fondul, cea ce nu se poate concepe. Legiuitorul ținând seama de caracterul lor nedefinit rezultând din nuanța lor dublă și următor dorinței lui de a curma pentru judecătoria o controversă în sensul unei justiții expeditivă, le-a zis «încheeri» și le-a supus în întregime apelului odată cu fondul.

E inutil să mai discutăm obiecțiunea care se face și în controversa din dreptul comun, asupra termenului de apel, căci legea vorbește de termen de apel numai pentru cărți de judecată, în cari ar trebui, să vărăm și jurnalele de cari art. 98 nu vorbește.

O obiecțiune serioasă ce se aduce în contra soluției din controversa art. 323, acelor ce și acolo admit apelul odată cu fondul, e situația ce se crează în caz când imobilele nu se pot împărți în natură și trebuiesc vândute. Când se va merge în apel vânzarea e efectuată. Dar dacă acest neajuns se poate discuta în dreptul comun față de generalitatea textului și de caracterul dublu al jurnalelor, nu se poate discuta la judecătoria, unde legiuitorul a sacrificat acest neajuns pentru succesul unei justiții expeditivă.

Dar pentru a termina s'a exagerat în această discuție interpretarea literală. S'a zis ca dovadă că aceste jurnale sunt hotărâri, e că chiar legiuitorul din 1908 le spuné astfel, căci în expunerea de motive zice: «Hotărârea prin care se admite în principiu»... Deci hotărâre. Acesta însă nu e de cât un mod de a vorbi, hotărâri în sensul curent de a rezolva ceva. Căci și pentru măsurile preparatorii s'a zis hotărâri pregătitorii (art. 323 pr. civ.) și totuși nimeni nu a confundat cuvântul cu cea ce juridicește se chiamă o hotărâre. Legiuitorul pentru cea ce în mod strict se chiamă o hotărâre, ne spune că a ales denumirea de cărți de judecată și numai acestea se pot apela deosebit. Toate celelalte hotărâri sunt încheeri. Deci confuzia nu e posibilă.

Rămâne stabilit că jurnalele de admitere în principiu nu sunt altceva pentru judecătoriile de ocoale de cât încheerile din art. 94, cari nu se pot apela de cât odată cu hotărârea asupra fondului care desesisează complet instanța.

C. ORĂNESCU

1918 Maiu

Judecător la Trib. Roman

CURTEA DE APEL DIN IASI S. I.

Audiența dela 15 Mai 1913

Președinția d-lui I. T. BURADA prim președinte

Avocații S. P. Georgescu, Const. G. Toma și alții cu Ella Negruzzi

Legea corpului de avocați.—Dacă femeile au dreptul a fi înscrise în tabloul de avocați și în consecință dacă pot pleda ca avocați?

Atât sub vechile legiuri cât și prin legea avocaților din 12 Martie 1912, nu s'au recunoscut femeilor dreptul de a fi înscrise în barou și de a profesa avocatura și aceasta pentru motivul că ar fi în detrimentul societății dacă s'ar da femeii ocupațiuni cari să o îndepărteze dela rolul ce este chemată a îndeplini în familie.

Curtea,

Văzând apelul făcut de Const. Gh. Toma, S. P. Georgescu, Petra Pogonat, M. O. Mavrodin, Cezar Simionescu Gh. Dimitriu-Păușești, Emilian Marcu, D. M. Botez, I. A. Septilici, D. G. Longinescu, Alfons Herovanu, N. Gheorghide și V. E. Teodoru, avocați din Iași, contra deciziei consiliului de disciplină a baroului din Iași, prin care se admite cererea d-nei Ella Negruzzi de a fi înscrisă în barou ca avocat stagiari;

Ascultând pe d-nii avocați I. Peretz, Sp. Georgescu și M. Mavrodin, în susținerea apelului și pe d-nii avocați C. Sturdza, N. Xenopol și E. Herovanu în combateri;

Văzând că legiuitorul, de câte-ori a voit să permită și femeilor să se bucură de oare-cari drepturi ce în trecut au fost rezervate și exercitate numai de bărbați, a prevăzut aceasta formal în legile respective ca aceea a instrucțiunii publice, a poștei, telegrafului și telefonului, ceace nu se vede în legea avocaților;

Văzând că legea avocaților din 6 Decembrie 1864, a fost luată după legea franceză dela începutul secolului trecut; că după această lege și după tradițiile legiuirilor anterioare franceze, femeile nu aveau dreptul să se înscrie în barou și a profesa avocatura și aceasta se învederează prin faptul că a trebuit să se facă o lege în 1900, care să le acorde acest drept; că, și după obiceiurile și tradițiile române, femeile de asemenea nu au avut dreptul a reprezenta în justiție și a pleda pentru alții; că, în Muntenia cu toți termenii vagi ai legii Caragea, că femeile se îndepărtează dela cărmuirile politicești, dela dregătorii și slujbe publice, — nu s'a ivit nici un caz în care o femeie să se înfățișeze ca avocat la vre o instanță judecătorească și nici cel puțin nu a cerut a fi primită ca vechii; că, din contra, în Moldova încă în 1839, se opresc femeile ca și monachii, oștenii și alții a fi vechii, iar în 24 Noembrie 1849, logoteția (ministerul justiției) prin circulara No. 6380 din 24 Noembrie răspunde la dezlegarea ce se cerea de tribupalul din Bacău, că femeile nu pot fi vechile, lucrul acesta fiind oprit și de Basilicale; că, prin urmare, legiuitorul din 1864, a regulamentat corpul avocaților format numai din bărbați, neavând a se ocupa de femei care în viitor ar căpăta titluri academice dela vre-o facultate juridică;

Văzând că, chiar dacă ar fi vre-o îndoielă asupra intenției legiuitorului din 1864, cu privire la îndepărtarea femeii din barou, această îndoielă dispăre în fața legii din 12 Martie 1907 și a împrejurărilor în care a fost întocmită; că, deși nu se spune expres că femeile nu se vor admite în barou, aceasta însă nu era necesar a fi prevăzut în lege, întrucât, după cum am văzut, în trecut nu s'au bucurat de acest drept spre a li se ridica în urmă, iar când au încercat a intra în barou, li s'a respins cererea, cum se vede aceasta și din decizia C. de apel din București, secția II, din 25 Octombrie 1902);

că, apoi, înainte de întocmirea acestei legi s'au consultat toate barourile din țară și s'au adunat în congres la Iași avocați din întreaga țară, la care congres s'a propus și chestiunea femeiei-avocat, respingându-se de aproape unanimitatea congresiștilor; că, față cu un astfel de rezultat, obținut de inițiatorul acestei propuneri d-l avocat M. Antonescu, raportorul legii, care era în același timp promotorul și făuritorul ei, în raportul cu care întovărășește legea, spune cu privire la femeia-avocat: «Proiectul nu prevede pentru femeie dreptul de a fi avocat, pentru că ar fi în detrimentul societății dacă s'ar da femeii ocupațiuni cari să o îndepărteze dela rolul important ce este chemată a îndeplini în familie. De altminterlea, experiența făcută în alte țări a dovedit că imensa majoritate a femeilor nu înțelege să părăsească datorile către familie și societate, etc.» (pag. 51 a legii, ediția oficială);

Văzând, așa dar, că dacă legiuitorul, cu intenție, nu se ocupă de femeia-avocat, a tălmăci legea în înțelesul estinderii dreptului de avocat și la femei, ar fi a depăși prin interpretare acea intenție;

Văzând că, din același motiv devine inutilă discuțiunea diferitelor situații dificile de rezolvat în care s'ar afla femeia-avocat măritată în raporturile cu clienții, cu familia sa și cu societatea, întrucât aceste situații, cum și chestiunile privitoare la dezvoltarea intelectuală și morală a femeii ar prezenta interes numai când legea din 1917 nu s'ar fi făcut în împrejurările arătate și în urma dezbaterilor parlamentare și extraparlamentare ce au precedat-o; că așa fiind apelul este întemeiat;

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier Em. Cernătescu, Curtea admite apelul, etc.

(ss) D. Porfiru, Em. Cernătescu, N. Leonescu, D. Grigorovici

Opiniune

Având în vedere că, se susține pentru a se respinge cererea d-nei Ella Negruzzi de a fi înscrisă în tabloul corpului de avocați din Iași, că femeilor, conform dispozițiilor din legea pentru organizarea corpului de avocați, nu le-ar fi permis exercițiul acestei profesii;

Având în vedere că, prin art. I din menționata lege, se arată anume condițiunile ce se cer pentru a exercita această profesie, condițiunile pe care de altminterlea le întrunește d-na Negruzzi, căci ea este româncă, este majoră și posedă titlul de licențiată în drept;

Considerând că, nici un text de lege nu pune printre condițiile ce trebuie să îndeplinească cine-va spre a fi admis ca avocat și aceea de a aparține sexului bărbătesc;

Considerând că, se susține că termenul de «român» de care se servește legiuitorul, ar privi numai pe bărbați, căci de câte ori legiuitorul a vrut să acorde aceleași drepturi și femeilor a spus-o formal în lege, acest argument este absolut neexact, căci nu odată dar de nemurnărate ori legiuitorul, atât în legi speciale cât și în legi generale, se servește de cuvântul de «român» pentru a desemna atât pe bărbați cât și pe femei, așa în art. 7, din constituție, se spune că «numai Românii pot dobândi imobile rurale în România» și în art. 10 se spune că «toți Românii sunt egali înaintea legii» și nimeni nu a contestat că și femeile beneficiază de aceleași drepturi ca și bărbații, e inutil să mai relevăm, lucrurile stau tot astel și în codul civil;

Având în vedere că, se mai susține că, prin legea din 1864, s'ar fi oprit pe femei dela profesie de avocat și se caută a se întări această susținere prin aceea că împrejurările în care a fost întocmită legea de față ar dovedi îndeajuns că și prin legea din 1864 s'ar fi îndepărtat pe femei dela exercițiul acestei profesii. Nu ne vom ocupa despre cele ce s'ar putea deduce din legea din 1864, dar vom trebui să vedem dacă în adevăr din împrejurările în care s'a votat această lege s'ar putea deduce incapacitatea femeii;

1) Vezi *Curierul Judiciar* din 1903, No. 19, pag. 157 — 159.

Mai întâi de toate se susține că din cele cuprinse în raportul d-lui Mișu Antonescu, raportorul comisiei delegaților, ar reeși că legea nu prevede pentru femei dreptul de a fi avocat;

Având în vedere, pe deoparte, că în expunerea de motive nu se vorbește nimica despre o asemenea incapacitate, iar pe de alta, că pentru interpretarea legilor se cere câteodată recurs la raportul și la expunerea de motive, aceasta se face în cazurile când legea este obscură, dar niciodată nu se cere recurs la acest ajutor când legea este clară cum e legea de față, mai ales, că fiind vorba de a se creia incapacități și restricțiuni la care cum se vede din raport s'au gândit delegații, era absolut de nevoie de a se traduce în lege aceste intențiuni ale promotorilor legeri și dacă aceste deziderate nu s'au tradus în lege, aceasta denotă că legiuitorul nu a împărțit vederile delegaților, chestiunea fiind atât de importantă;

Pentru aceste motive, suntem de părere a se respinge apelul și a se menține înscrierea.

(s) I. T. Burada

Consiliul de Disciplină a Baroului avocaților Iași

Audiența dela 13 Aprilie 1912

D-na Ella Negruzzi cere înscrierea în tabloul avocaților

Legea corpului de avocați.—Dacă femeile au dreptul a fi înscrise în tabloul de avocați și în consecință dacă pot pleda ca avocați? — Art. 1 din l. corpului avocaților.

După art. 1 din legea corpului de avocați singurele condițiuni cerute pentru exercițiul profesiei sunt: 1) de a fi român; 2) de a avea vârsta de 21 ani și 3) de a poseda titlul de licențiat sau doctor în drept.

Aceste condițiuni putând fi îndeplinite și de un sex și de altul, ideea egalității în fața legilor ne conduce la soluția că, în lipsa unei probițiuni formale, femeile nu pot fi excluse dela dreptul de a pleda.

«Cu petițiunea înregistrată la No 56 din 28 Martie 1913, d-na Ella Negruzzi, cere înscrierea sa în baroul avocaților din Iași, în care scop prezintă următoarele acte: 1) extractul actului cu No 126 din registrele de stare civilă pentru nașcuți ale comunei Hermeziu, care constată că petiționara s'a născut la 13 Septembrie 1877, din părinții Leon și Ana Negruzzi; 2) certificatul No. 63445 din 1913 al comunei Iași, constatând că d-na Negruzzi este de naționalitate română; 3) diploma de bacalaureat No. 5168 din 1895 eliberată de Universitatea din Iași, și 4) diploma de licență în drept No. 13.3 din 1913 eliberată de aceeași instituție»;

Consiliul,

Având în vedere cererea și actele prezentate;

Examinând în prealabil chestiunea de principiu dacă după legea de organizare a corpului de avocați, femeile sunt admise la dreptul de a pleda;

Aceasta cu atât mai mult cu cât nici din economia legeri, nici din lucrările pregătitoare nu se poate deduce că preocuparea legiuitorului ar fi fost să rezerve profesiona avocaturii numai bărbaților;

Că dacă, în genere, avocatura este foarte rare ori îmbrățișată de femei, aceasta trebuie pusă în sarcina moravurilor, a prejudecăților, a educației și mai cu seamă a obligațiunilor maternității, cari toate constituie o împedicare de fapt, iar nu o incapacitate de drept;

Considerând în același timp că libertatea muncii este un principiu care stă la baza alcătuirii noastre, fiindcă numai grație lui, funcțiunile sociale se îndeplinesc prin concursul tuturor forțelor utile;

Că ar fi deci să nesocotim acest principiu creind în chip arbitrar restricțiuni profesionale, cari ar lovi în drepturi legitime, fără a aduce baroului nici un folos;

Considerând, în fine, că odată stabilit că sexul nu poate constitui o împiedecare pentru exercițiul profesiei de avocat, și că din actele enumerate mai sus, rezultă în mod evident că d-na Negruzzi este de naționalitate română, că are vârsta legiuită, că posedă titlul de licențiat în drept; că deci, îndeplinește toate condițiunile pentru înscrierea sa în barou;

Văzând de asemenea că taxa de înscriere în suma de 50 lei s'a perceput cu chitanța No. 128;

Decide:

Primește cererea d-nei Ella Negruzzi și dispune înscrierea sa în tabloul avocaților din Iași cu titlul de avocat stagiar.

(ss) G. B. Pennescu; E. Mazlâm; Eug. Herovau; V. I. Pella; P. Sion.

NOTA.—Publicăm importanta încheiere a consiliului de disciplină al baroului din Iași, prin care se admite cererea de înscriere a d-nei Ella Negruzzi în tabloul de avocați din acel oraș, precum și deciziunea Curței de apel care, în majoritate, admitând apelul celor 13 avocați ai baroului de Iași anulează înscrierea. Minoritatea, reprezentată prin d-l prim-președinte I. Th. Burada, a fost de părere a se menține înscrierea și a se respinge apelul.

În acest caz fiind vorba nu numai de o problemă juridică, ci și de o însemnată problemă socială, sperăm că persoanele competente nu vor lipsi să aducă contingentul luminilor lor în discutarea acestei chestiuni care, de altfel, a fost foarte pe larg discutată de Directorul nostru d-l profesor D. Alexandresco în *Curierului Judiciar* din 1903, No. 19, care împărtășește părerea că nu se poate refuza femeilor dreptul de a fi înscrise în barou.

REDACȚIA.

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA I

Audiența de la 15 Maiu 1912

Președinția d-lui I. VASILESCU, judecător de instrucție
Jurnalul No. 5032

D. Florescu cere punerea în posesie asupra succesiunii Maria Cazimir.

Verificarea de scripte.—Dacă judecătorii sunt obligați a încuviința verificarea de scripte ori de câte ori vre-un act din proces s'ar găsi în cazurile art. 162 pr. civ.;

Hotărâre nedesăvârșită.—Atacarea ei cu recurs.—Dacă se poate amâna rezolvarea unei cereri de către instanța de fond pe motiv că un act sau o hotărâre nedesăvârșită, relativă la acea cerere, a fost atacată cu recurs;

1. Din art. 159, 160, 162 pr. civ., rezultă că judecătorii nu sânt obligați să încuviințe verificarea de scripte ori de câte ori vre-un act din proces s'ar găsi în unul din cazurile enumerate în art. 162 pr. civ. ci au facultatea de a aprecia și de a admite numai dacă socotesc că această verificare este folositoare pentru descoperirea adevărului.

2. Nu se poate amâna rezolvarea unei cereri pe motiv că s'a atacat cu recurs la casație un act sau o hotărâre chiar nedesăvârșită a instanței sesizată de acea cerere privitoare la cererea supusă judecării instanței de fond.

Tribunalul,

Având în vedere cererea făcută de d-l D. Florescu de a fi pus în posesia averii decedatei Maria Cazimir ca legatar universal în baza testamentelor mistico-olograf. a codicilelor și scrisoarei, aflate în conservarea acestui tribunal și cari s'au deschis în ziua de 28 Ianuarie 1912;

Având în vedere, că d-nii avocați Comșa și Atanasiu din partea moștenitorilor de sânge, au declarat că nu recunosc nici scrierea nici semnăturile din aceste acte; că în urma accelei nerecunoașteri, cer a se face o verificare de scripte, îndeplinindu-se toate formalitățile prescrise de art. 162 și urm. pr. civilă, fiindcă de nicieri nu rezultă că într-o cerere de punere în posesie trebuie să se facă în altfel verificarea de scripte; că chiar dacă tribunalul găsește că singur poate face verificarea; el nu o poate face numai ca actele prezentate în care nu se găsește de cât o simplă semnătură autentică, aceia din procesul verbal al testamentului mistic;

Având în vedere că d-l D. Florescu a răspuns că verificarea de scripte, nu este obligatorie pentru justiție, chiar într-o afacere contencioasă, când sunt alte elemente cu care se poate judeca procesul; și cu atât mai mult nu poate fi obligatorie într-o cerere de punere în posesie care e de natură grațioasă și urgentă; că în speță, tribunalul poate face singur verificarea căci ar ca act de comparație testamental mistic în care este autentic nu numai semnătura din procesul verbal ci chiar textul testamentului, singurul caz în legislația noastră, când partea declară înaintea magistratului nu numai că actul e al său ci și este scris și subscris de el; că de altminteri prin îndeplinirea formalităților din procedura civilă nu se urmărește de cât ca punerea în posesie să aibă loc cât mai târziu, fiindcă unele părți locuiesc în străinătate așa că îndeplinirea acelor formalități ar lăsa averea fără stăpân încă multă vreme;

Având în vedere că d-l Procuror a pus concluziuni pentru respingerea verificării de scripte;

Având în vedere că după art. 162 pr. civ., verificarea de scripte se face când un act înfățișat se va afla în una din împrejurările următoare 1) Dacă una din părți pretinde că actul este fals; 2) Dacă fiind vorba de un act atribuit uneia din părți, autorului său sau unui al treilea, partea căreia se opune actul declară că nu cunoaște scrierea sau iscălitura;

Având în vedere că după art. 159 pr. civ., în toate pricinile în care fondul procesului nu se poate judeca îndată, judecătorii pot să încuviințeze în mod pregătit și probator verificarea scripturilor și ori ce alte măsuri dacă toate acestea sunt folositoare pentru descoperirea adevărului;

Având în vedere că din acestea rezultă, că chiar când e vorba de un proces, deci de afacere de natură contencioasă, Judecătorii nu sunt obligați să încuviințeze verificarea scriptelor, când vre-un act din proces s'ar găsi în unul din cazurile enumerate în art. 162 pr. civ., ci, au facultatea de a aprecia și de a o admite, numai dacă socotesc că această verificare este folositoare pentru descoperirea adevărului;

Că de altminteri, chiar dacă judecătorii ar încuviința asemenea măsură, ei, potrivit art. 169 pr. civ., nu sunt legați prin această încuviințare sau de urmările ei;

Că deci, cea ce se urmărește prin verificarea de scripte este să se procure judecătorilor elemente din care să afle adevărul;

Că așa fiind, când un act înfățișat și folositor pricinii se găsește în vre-unul din cazurile prevăzute de art. 162 pr. civ., dacă judecătorii făcând verificarea prin preriile lor conștiințe și mijloace își formează o convingere deplină asupra valorii acestui act, altă verificare este nefolositoare și ei nu sunt obligați să dispună a se mai face o verificare cu observarea formalităților prevăzute de art. 162 și urm. pr. civ.;

Că, a admite altfel, ar însemna să se impună o lucrare inutilă, căci din moment ce judecătorii și-au făcut

convingerea și din moment ce nu sunt obligați să și schimbe părerea, chiar când verificarea de scripte ar duce la o părere contrară, nu este rațional să fie obligați a ordona o nouă verificare;

Ca obligativitatea verificării de scripte, cu formele prevăzute de art. 163 și urm., ori de câte ori un act este în cazurile arătate de art. 162 pr. civ., ar fi și contrarie disp. art. 159 și ar avea de rezultat, că ar face pe judecătorii sclavii tuturor cererilor, făcute mai ales de părțile de rea credință, care n'ar avea de cât să nu recunoască nici unul din actele adversarului și să impună astfel procedura dificilă și lungă a verificării de scripte;

Că, cu atât mai mult, în materie grațioasă, caracterizată de obicei prin urgență, nu sunt obligați judecătorii să dispună a se face verificarea de scripte în conformitate cu art. 162 și următorii, ci rămân liberi s'o încuviințeze numai dacă le poate fi de vre-un folos pentru rezolvarea cererii;

Având în vedere, că în speță se cere a se proceda la verificarea următoarelor acte: testamentele mistice și olografe din 21 Martie 1910, codicilele din 3 Noiembrie 1910, 8 Noiembrie 1911, 15 Decembrie 1910 și scrisoarea din 5 Noiembrie 1910, depuse la acest tribunal;

Având în vedere, că în ce privește testamentul mistic, din procesul de deschiderea lui, se constată că picul s'a găsit în bună stare, așa, că nu există nici o presumpțiune că ar fi putut fi înlocuit cu alt testament; că din procesul verbal de subscripție se constată că testatoarea semnând acest proces, a declarat că testamentul este nu numai semnăți ci chiar scris de dânsa; că din comparația semnăturii sale din procesul verbal de subscripție și din testament se vede foarte ușor că este una și aceeași semnătură;

Că așa fiind, nu este nici un motiv să admitem că n'ar fi adevărată declarația testatoarei înaintea magistratului că tot testamentul este scris de dânsa;

Considerând că, odată stabilit că testamentul mistic este scris și subscris de testatoarea, tribunalul comparând cu el celelalte acte: testament, codicile și scrisoare și a format convingerea deplină și neîndoiasă că toate aceste testamente, codicile, scrisoare sunt scrise și subscrise de testatoarea;

Că, în asemenea împrejurări, o nouă verificare de scripte, nu poate fi de cât inutilă și ca atare urmează a se respinge această cerere;

Pentru aceste motive tribunalul respinge etc.;

Tribunalul,

Asupra cererea d-lui adv. Comșa de a se amâna judecarea acestui proces până ce înalta Curte de Casație se va pronunța asupra recursului ce au făcut pentru exces de putere contra jurnalului acestui tribunal No. 4843 din 7 Maiu 1912;

Având în vedere că d-sa susține că, deși nu e un text de lege care să prevadă această amânare, ea se impune de principiile generale de drept și de bună administrație a justiției spre a nu se perde timpul cu niște operațiuni cari pot fi desființate prin hotărârea Inaltei Curți, față de care de altfel tribunalul trebuie să aibă și respectul cerut de ierarhia judecătorească și să nu continue a judeca, până ce ea nu se pronunță, după cum se face de obicei și când se cere strămatarea unui proces pentru suspiciune legitimă;

Având în vedere că d-l adv. Pantazi se opune la această amânare pentru că nici un text de lege nu o prevede și prin ea nu se urmărește de cât întârzierea cât mai mult a rezolvării acestei afaceri care nu e un proces și care s'a stabilit că e de natură urgentă;

Având în vedere că din certificatul No. 5212/912 liberat de primul grefer al Curței de Casație, se constată că s'a făcut recurs pentru exces de putere, contra jurnalului acestui tribunal No. 4843 din 7 Maiu 1912;

Având în vedere, că nu este nici un text de lege care, dacă să nu impună, să îngăduie cel puțin amânarea rezolvării unei cereri, pe motiv că s'a atacat pe calea

extraordinară a recursului, un act sau o hotărâre chiar nedesăvârșită a instanței sesizată cu acea cerere;

Considerând, că din posibilitatea casei unui jurnal atacat, nu urmează că instanțele de fond trebuie să întrerupă cursul justiției, fiindcă posibilitatea desființării actelor și hotărârilor luate, există și pentru hotărârile definitive, pentru care instanțele de fond au pierdut uneori ani de zile și totuși, nu se poate concepe că, numai de teama casei și spre a economisi timpul, mersul justiției să înceteze, fiindcă există o cale extraordinară de atac care ar putea avea de rezultat desființarea hotărârii definitive;

Că, dacă atunci când se cere strămutarea pentru cauza legitimă, se amână de instanța de fond rezolvarea pricinii până se pronunță o hotărâre asupra strămutării, aceasta se justifică, pe de o parte, prin faptul, că judecătorii fiind bănuși, nu e rațional și nici demn pentru ei a se grăbi să rezolve cererea și pe de alta fiindcă în materie de strămutare, există dispoziția înscrisă în procedura civilă pentru cauză de rudenie sau afinitate aplicabilă prin analogie și pentru alte cauze după care recursul suspendă judecarea fondului, deci există principiul, când s'a cerut strămutarea, că judecătorii fondului să înceteze de a mai judeca până se va rezolva acea cerere;

Că, nici una din aceste considerațiuni nu există atunci când se pretinde că, judecătorii au judecat rău pentru un motiv oare care și când pentru îndreptarea greșelii lor, există căile de atac prevăzute de lege de care partea nemulțumită poate uza, fără a se putea însă suspenda mersul justiției;

Că, cu atât mai mult nu se poate admite amânarea într'un asemenea caz cu cât chiar când e vorba de recuzare, deci când există o îndoielă asupra nepărtinirii judecătorului, apelul sau recursul contra hotărârii de recuzare nu împiedică instanța de a intra în cercetarea fondului;

Considerând, că dacă s'ar admite amânarea ori de câte ori se face recurs contra unei încheieri a instanței de fond, cererile și procesele ar fi amenințate de îndelungate și numeroase amânări, fiindcă după orice încheiere, partea care ar avea interes să nu se rezolve afacerea, ar face recurs și ar obține amânarea fondului, care ar fi expus să nu se mai termine de cât cu foarte mare greutate;

Că, prin acest mijloc cel interesat ar prelungi procesul, ar dobândi pe calea recursului, cea ce nu poate pe calea apelului, unde nu se pot ataca hotărârile premergătoare de cât odată cu hotărârea asupra fondului (323 pr civ.);

Că, din acestea rezultă că nici vorbă nu poate fi de atingerea respectului datorit înaltei Curți, atunci când tribunalul nu amână rezolvarea cererii până ce ea se va pronunța asupra recursului;

Că, de altfel, în speță, interesele părților recurente nu sunt periclitate, fiindcă au calea apelului și pot împiedica prin acea cale, chiar execuția provizorie ce se cere de adversari;

Că așa fiind, cererea de amânare este neîntemeiată și ca atare trebuie respinsă;

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător Andrei Rădulescu, Tribunalul respinge, etc;

(ss) I. Vasilescu; Andrei Rădulescu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI NEAMȚU

Audiența dela 8 Mai 1913

Președintele d-lui S. COZLOVANU Președinte

Jurnalul No. 3978

Leizer Grünberg, scos din tutela legală ca falit nereabilitat

Tutore legal. — Falit nereabilitat. — Dacă mai poate păstra calitatea de tutore legal. — Incapacitate. — (Art. 385 c. civil).

Reana administrare și incapacitate, rezultând din ad-

ministrarea altor bunuri, constituie o incapacitate de a fi tutore;

Astfel, un falit nereabilitat nu mai poate păstra calitatea de tutore legal, atunci când minorii vor avea avere de administrat.

Tribunalul,

Văzând procesul verbal al consiliului de familie casei def. Grünberg prin care consiliul față cu petițiunea părintelui minorilor prin care afirmând că e falit nereabilitat cere să se aleagă un alt tutore în locul său, starea sa de falit nereabilitat constituind o incapacitate de a fi tutore în persoana sa;

Considerând că însărcinarea de tutore este o obligațiune impusă unor anumite persoane în interesul esențial și exclusiv a minorilor, pentru care motiv tutorele nu se poate descărca de sarcina aceasta de cât în anumite cazuri de scuze stabilite de lege în favoarea tutorelui și de incapacitate ce s'ar constata că există în privirea lui;

Că, cauzele de incapacitate și excludere fiind generale sunt aplicabile tuturilor tutorelor de ori ce natură ar fi, sarcina tutorei fiind creată în interesul minorilor, pentru care legea are o deopotrivă sollicitudine fie că tuturul ar fi legal, dativ sau testamentar;

Considerând că potrivit art. 385 c. civ. sunt opriți de a fi tutori și destituibili cei care dau dovadă de incapacitate sau de rea credință în îndeplinirea sau pentru îndeplinirea sarcinei de tutore;

Că faptul de a cădea în stare de faliment și a nu se reabilita dovedește, afară de mici excepțiuni, o incapacitate în administrarea propriei sale averi;

Că, astfel fiind, nu există pentru minori nici o garanție că bunurile lor vor fi bine administrate de un tutore care nu s'a priceput să și administreze propria lui avere și aceasta cu atât mai mult, cu cât, precum e în specie, acest tutore fiind legal și având usufructul legal până la 20 de ani a fiecărui minor, nu e îndatorat de a da socoteliile anuale din care tribunalul și consiliul de familie să poată vedea felul cum dănsul administrează averea minorilor; că, de altminterea, un asemenea tutore lipsit de garanția morală și nefiind obligat de a depune cauțiune pentru gestiunea sa, minorii au toate șansele de a fi ruinați pe de-a întregul;

Că de și în lege (art. 385) se zice că sunt incapabili tutorii care dau dovezi de incapacitate în administrarea tutorei și unii autori (Laurent, IV, Alexandresco, II) susțin că această incapacitate sau rea credință nu se referă de cât la bunurile tutorei de care e vorba sau la acele a unei tutore anterioare, totuși trebuie să admitem că și reana administrare și incapacitate rezultând din administrarea altor bunuri constituie o incapacitate de a fi tutore; căci dacă legea ar fi avut în vedere numai administrarea rea a însuși tutorei de la care tuturul urma să fie îndepărtat ca incapabil, atunci aceasta ar fi o cauză de excludere și nu de incapacitate; și apoi, dacă legea s'ar fi referit numai la administrarea rea a unei tutore anterioare, nu ar fi prevăzut cazul în articolul precedent 384;

Că, în afară de acestea, tuturul legal fiind falit nereabilitat și patrimoniul minorilor consistând în un loc de cârciumă, există o imposibilitate legală, în persoana lui de a administra bunurile minorilor, falitii nereabilitați ne putând obține brevetul de licență și nici continua comerțul pentru alte persoane (certificat la dosar).

Că dacă față cu imposibilitatea legală de a administra bunurile minorilor tutorele ar putea fi exlus, lipsa aceasta de administrarea bunurilor periclitând interesele lor, nu se pot vedea motive pentru care nu s'ar putea declara că e incapabil de a fi tutore față cu însuși declarația lui și față cu imposibilitatea legală de a administra;

Pentru aceste motive redactate de d-l președinte, Tribunalul, etc.

(ss) Cozlovanu; G. N. Bădrănu

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE ¹⁾

CASAŢIE S. I

Recurent Marin Ispas prin d-l avocat V. Dinescu

Intimat I. R. Ciuraru lipsă

***Autoritatea lucrului judecat. — Hotărâre judecătorească care constată că părţile au consimţit la un schimb de pământ. — Acţiune pentru anularea schimbului. — Dacă se poate opune lucru judecat rezultat din prima hotărâre. — Art. 1201 c. civ.**

1. O hotărâre constituie autoritate de lucru judecat numai asupra punctelor ce au fost deduse în judecata şi asupra cărora părţile au pus concluziuni, conform principiului «tantum iudicatum quantum litigatum».

Prin urmare, violează art. 1201 c. civ. tribunalul când deduce autoritatea lucrului judecat dintr-o hotărâre din care rezultă că s'a judecat numai că părţile au consimţit la un schimb de pământuri rurale, fără să discute dacă lucrurile schimbate au aceeaşi întindere sau calitate cum se reclamă prin acţiunea în anulare intentată în urmă (Cas. s. I, decizia No. 322 din 30 Aprilie 1913, prin se casează sentinţa Trib. Ilfov s. II, No. 392 din 1912).

Recurentul G. Rădulescu prin d-nii avocaţi Bogza şi P. Borg.
Intimata Banca Generală Română ş. a. prin d-l avocat Bos-
nief-Paraschivescu.

Apel. — Semnarea lui de către procurator. — Neataşarea copieii de pe mandat. — Dacă constituie motiv de nulitate a apelului. — Art. 316 pr. civilă.

2. Deşi art. 316 din pr. civilă cere ca atunci când un apel e semnat de procurator, să se ataşeze copie de pe mandat odată cu introducerea apelului, totuşi nicăeri nu se prevede sancţiunea nulităţii în cazul când această dispoziţie nu e respectată, iar pe cale de interpretare nu se pot crea nulităţi. (Cas. s. I, de izia 329 din 3 Mai 1913, prin care se respinge recursul făcut contra deciziei C. de apel Galaţi s. H No. 91/91).

CASAŢIE S. II

Resurterta Obştea locuitorilor Clinceni-Slobozia prin d-l avocat
I. N. Comănescu.

Intimatal D. M. Bragadiru prin d-l avocat N. Mitescu.

Casaţie. — Competinţa secţiunii întâia. — Contestăţie la confirmarea unei hotărâni. — Art. 5 l. Curţii de casaţie.

1. Când este vorba de o contestaţiune la confirmarea

¹⁾ Deciziile ale căror speţe sunt însemnate cu stelută * prezentând o importanţă juridică deosebită, vor fi publicate în extenso în numerile viitoare.

Redacţia

unei hotărâni, iar nu la executarea unei hotărâri definitive prin care se confirmă planul şi hotărâniua unei moşii, recursul în Casaţie este de competenţa secţiunii întâia de a fi judecat. (Cas. s. II, decizia civilă 77 din 20 Martie 1913, prin care s'a declinat competenţa şi trimis afacerea la s. I a Inaltei Curţi).

Recurentul avocatul Statului din jud. Tulcea, lipsă.
Ministerul public prin d-l procuror Vidraşcu.

Delict silvic. — Exploatator de pădure. — Introducerea unor vite în pădure în contra condiţiilor din contractul de arendare sau de exploatare. — Art. 64 c. silvic.

2. Art. 64 din codul silvic pedepseşte nu numai pe proprietarul vitelor cari se vor găsi păşunând fără drept în pădurile supuse regimului silvic, dar şi pe arendaşii şi exploatatorii care introduc vite în pădure în contra condiţiunilor statornicite prin contractele de arendare sau de exploatare. (Cas. s. II decizia penală 871 din 30 Aprilie 1913, prin care s'a casat sentinţa Trib. Tulcea No. 1582/913).

CASAŢIE S. III

Recurent C. A. Zănescu prin d-l avocat Gr. Urlăţeanu
Intimat Min. Afacerilor streine prin d-l avocat Dobrescu

*** Contencios administrativ. — Ataşat de legăţie pus în disponibilitate. — Lipsa stagiului efectiv de doi ani, spre a putea fi înaintat. — Îndepărtarea lui dela examenul de secretar de legăţie cl. III a. — Recurs în casaţie. — Respingerea recursului. — Art. 37, 43 şi 46 l. organiz. Min. de externe.**

Pentru a putea fi înaintat şi obţine gradul de secretar de legăţie clasa III-a, se cere, pe lângă examenul de clasare, un stagiul de doi ani în calitate de ataşat de legăţie. Aceşti doi ani nu pot fi de cât în activitate, iar nu în poziţie de disponibilitate, de oarece numai printr-un serviciu efectiv un funcţionar poate da dovezi de zel şi aptitudini în cariera sa.

Prin urmare, dacă un ataşat de legăţie nu a ocupat această funcţiune de cât abia aproape un an şi apoi a fost pus în poziţie de disponibilitate, îi lipseşte una din condiţiile cerute pentru a putea fi înaintat şi ministerul de externe poate să, nu-l primească la examenul de clasare pentru înaintare, fără a viola prin aceasta vreo dispoziţie a legii. (Cas. s. III, 212 din 29 Aprilie 1913, prin care s'a respins recursul contra actului administrativ al Ministerului afacerilor străine, prin care a fost îndepărtat de la examenul pentru obţinerea gradului de secretar de legăţie clasa III).